

и спали. Тии се хранили, съ коренѣ и съ сурово мѣсо, а най-много обичали кобилешко млѣко (угрутъ). Тии, кога влизали въ Европа, грабили, горили и убавали безъ милость. Хунити не вардили редъ въ боевети, а налитали вкупъ съ единъ дивъ и голѣмъ викъ. Тии, като побѣдѣвали нѣкой народъ, прибирали съ тѣхъ си една часть отъ войници ти му, и така ордин ти имъ по пѣть тѣ се уголѣмјавали оште повече. Источни ти Готи не можили да стоятъ срешта тия варвари, та потеглили камъ западъ и истикали Западни ти Готи. Тогава Западни ти Готи си оставили свѣрталишта та, и, съ воля та на Византийскій царь *Валента*, прѣминали на южна та страна на Дунавъ, и се заселили на Старопланинскій полуостровъ (375 г.). Хунити останали да живѣять по поляни ти на сегашна Южна Росия и Унгария, и нѣколко врѣме живѣли тамъ мирно. А между това германски ти и славянски ти народи се расклатили твърдѣ много отъ хунскій ударъ.

Първи ти Западни Готи не можили да живѣять съ миромъ съ Римляне ти, повдигнали се, опустошили римски ти области, и се смирили съ юначество то на Валентовий прѣемникъ Великий Теодосий. Кога царовали Аркадий и Онорий, недостойни синове на Теодосия Великий, Западни ти Готи напуснали Старопланинскій полуостровъ и отишли да трѣсятъ нови жилишта камъ западъ. Войвода имъ станалъ юнакъ Аларихъ. Готи ти, распалени отъ неговий умъ и подвигъ, въ народний сборъ, по германскій обичай, повдигнали го на штитове и го възгласили за кралъ. Аларихъ намислилъ да прѣмине съ народъ тѣ си въ Италия, дѣто блазило Германци ти че штѣтъ набутатъ голѣзма плѣчка. Нѣ тамъ му се опрѣлъ искусний римскій войвода Стилихонъ, когото Теодосий Великий билъ отредилъ за настойникъ на младий Онория въ Западно то Римско царство. На онова врѣме римска та войска била набрана шовече то отъ наемници Германци, които се стичали отъ мно-